

263360

COLOKJEVE INFORMACIJE

marec 1976 posebna izdaja (48) leto 5



OB 8. MARCU — DNEVU ŽENSK

Letošnji 8. marec, mednarodni dan žena, je za nami. Minil je predvsem v delovnem vzdušju, bil bolj vsebinski in ravno po tem se je razlikoval od prejšnjih. Ne praznik, ampak delovni vsakdan, je še bolj vzpodbujal k razmišljanju o položaju žensk — samoupravljalk, ki s svojim delom neutrudno pomagajo pri graditvi naše samoupravne socialistične družbe.

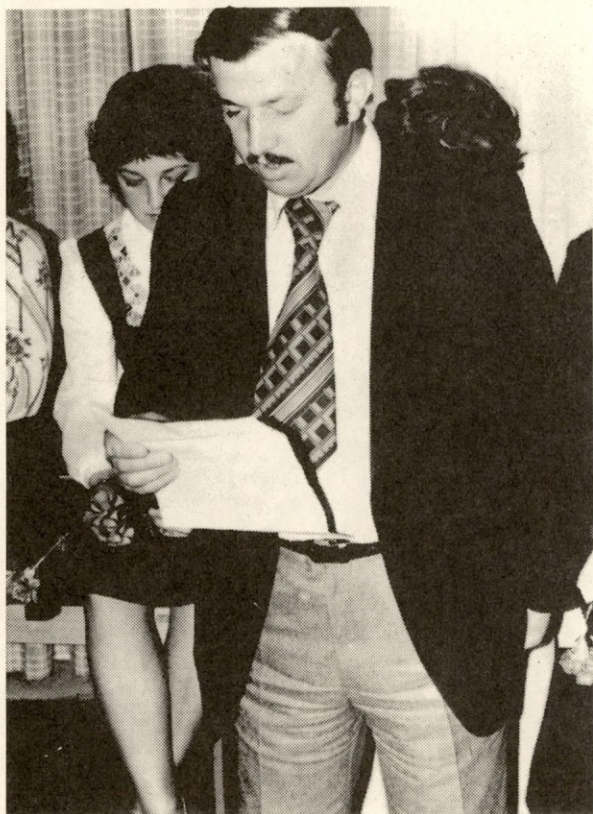
Tudi proslava je bila odsev skrbi, ki jo posvečajo samoupravni organi in družbenopolitične organizacije 230 zaposlenim ženskam — članicam naše delovne organizacije. Izražena je bila v številnih in iskrenih čestitkah sodelavcev, v šopkih rož, na proslavi in izročitvi darilnih bonov. Ob tem velja omeniti, da smo večjo vsoto denarja namenili Društvu za boj proti raku.



Cvetje za naše sodelavke . . .

. . . in darilni boni . . .





Predsednik IO OSO Izidor Traven je čestital ob prazniku . . .

Krajši kulturni program so izvajali učenci OŠ Franc Bukovec iz Preske, pod vodstvom Janeza Tometa . . .



Ob spremljavi pevskega zbora je zapel tudi Jurij Modic





Udeleženke proslave so program lepo sprejele in izvajalce nagradile s prisrčnim aplavzom . . .

Foto: Franci Rozman

STALIŠČA REPUBLIŠKEGA ODBORA ZA MEDNARODNO LETO ŽENA OB 8. MARCU

Osmi marec je datum, ki pripada zgodovini razrednega boja, zato ne smemo zmanjševati njegovega pomena na način, ko proslavljanje zdrkne na raven malo-meščanske manifestacije ali celo razvrednotenje ženske kot osebnosti.

Zamisli o mednarodnem dnevu žena je vznikla v mednarodnem socialističnem gibanju v prvem desetletju tega stoletja v pogojih zaostrovanja razrednega boja v svetovnem merilu. Ta dan naj bi postal spodbuda za vse intenzivnejše vključevanje žensk v napredno delavsko gibanje, za osveščanje delavskega razreda in ženskih množic, da je osvoboditev ženske usodno povezana s socialno in ekonomsko osvoboditvijo delavskega razreda. Zato pripada 8. marcu v zgodovini naprednega delavskega gibanja pomembna vloga v krepitevi akcijske in borbene enotnosti delavskega razre-

da. V duhu tega revolucionarnega izročila se je odvijalo praznovanje tudi pri nas pred vojno, v toku narodnoosvobodilnega boja, ko so si žene Jugoslavije s svojo aktivno vlogo priborile politično enakopravnost, pa tudi v graditvi nove socialistične družbe, ki je postavila temelje za odpravo vseh oblik diskriminacije žene.

Tudi danes, kljub temu, da so žene dosegle politično enakopravnost in da so vidni premiki v izboljšanju družbenega položaja žene, ta praznik nima samo zgodovinskega pomena, temveč je njegova vsebina še vedno živa in aktualna.

V BOJ PROTI RAKU

Z današnjo številko pričenjamo objavljati serijo prispevkov naših vidnih strokovnjakov o posameznih vrstah raka, ki vas bodo verjetno zanimali. Gradivo nam je brezplačno posredovalo Društvo SRS za boj proti raku iz Ljubljane, katerega je financiralo iz zbranih sredstev.

Med najvažnejšimi nalogami društva je zdravstveno izobraževanje in vzgoja občanov. Prav širjenje znanja o raku je obenem pobijanje strahu pred njim.

OB TEDNU BOJA PROTI RAKU 1976



(1. — 8. 3. 1976)

Božena RAVNIHAR

Mednarodna zveza za boj proti raku — ki združuje strokovna in laična društva ter tudi ustanove, katerih dejavnost je posvečena problemu te bolezni — je že pred leti dala pobudo, da naj bi v vseh deželah po svetu en teden v letu proglasili za "Teden boja proti raku", nosilci in organizatorji akcij pa naj bi bila predvsem društva za boj proti raku. V Jugoslaviji smo vsako leto prvi teden v marcu izbrali za Teden boja proti raku, program in obeležje tega Tedna pa mu dajejo društva za boj proti raku. Namen Tedna je predvsem spomniti javnost na probleme in potrebe boja proti rakastim obolenjem in jo pridobiti za pomoč zdravstveni službi pri reševanju teh problemov. Potrebe namreč tudi pri nas daleč presegajo doseg ter zmogljivosti zdravstvene službe same. Rak je — kot bolezen današnjega časa — splošen družbeni problem, zadeva posameznike, družine in vse družbene dejavnike, ne le zdravstvo.

Boriti se proti raku pomeni izkoristiti vsa sodobna dogajanja medicinske znanosti na področju preprečevanja, odkrivanja, ugotavljanja in zdravljenja raka ter tudi na področju rehabilitacije in druge oskrbe rakavih bolnikov. Namen teh prizadevanj je znižati število zbolelih, zvišati število ozdravljenih, da bi bolnike, bodisi ozdravljene ali le začasno zazdravljene čim bolj uspešno telesno, duševno in socialno rehabilitirali, ter ne nazadnje, zagotovili bolnikom z napredovano boleznijo ustrezno medicinsko oskrbo in vso potrebno drugo nego.

Da bi bil boj proti raku uspešen na vseh naštetih področjih, sta sodelovanje in pomoč ljudstva zdravstveni službi nujno potrebna. To bomo dosegli le z ustrezno zdravstveno vzgojo prebivalstva, ko bodo ljudje razumeli značaj raka, ko bodo vedeli, v koliko in na kakšen način se ga je moč obvarovati, ko bodo vede-

li, da je bolezen večinoma mogoče ozdraviti, če jo zgodaj odkrijemo in zdravimo, ter da je moč preprečiti ali olajšati mnoge njene nevšečne posledice. Teden boja proti raku ima predvsem zdravstveno vzgojni značaj, ni pa namenjen samo občanom, marveč vsem družbenim organom in organizacijam, ki jih zadeva vprašanje raka.

Če začnemo pri možnostih, ki jih imamo za preprečevanje obolenja za rakom, gre predvsem za odstranjevanje že znanih, raka povzročujočih ali pospešujočih dejavnikov iz našega življenjskega in delovnega okolja, oziroma za varstvo človeka pred njimi.

Po ocenah mnogih znanstvenikov bi bilo mogoče preprečiti pretežno število rakov, če bi uspeli odstraniti ali preprečiti škodljivi vpliv kancerogenih dejavnikov, ki so prisotni v onesnaženem ozračju, prehrabnih artiklih, pri proizvodnih postopkih v industrijskih obratih in še drugod, ali pa se jim izpostavlja človek sam s svojimi razvadami, kot je npr. kajenje cigaret. Očitno sodi ta vidik boja proti raku med prizadevanja proti onesnaževanju človekovega okolja; zadeva pa zakonodajo, higiensko-tehnične ukrepe in ustrezen nadzor v obratih ter še druge poklicane družbene dejavnike.

Več kot polovico rakov bi se dalo danes odkriti že v zgodnjem stanju razvoja — tedaj, ko jih je še možno dokončno ozdraviti. Da pride danes le ena tretjina takih bolnikov na zdravljenje, je razlogov več. Predvsem gre za splošno brezbržnost ljudi do svojega zdravja, zlasti do ne posebno hudih in neznačilnih bolezenskih tegob, s katerimi se prav začetni rak najpogosteje oglašča, po drugi strani pa tudi pretiran strah pred to boleznijo zadržuje bolnike, da bi šli pravočasno k zdravniku. Zato je bil zelo umesten poziv dr. Pierra Denoixa, predsednika Mednarodne zveze za boj proti raku, na zadnjem mednarodnem kancerološkem kongresu v Firencah, ki je veljal predvsem novinarjem, naj opustijo obeleževanje "raka" z grozljivimi pridevki (npr. "kuga" današnjega časa ipd.), ki vzbujajo strah in predstavo o neizogibni tragični usodnosti te bolezni. Prav je poudaril, da bi z opustitvijo teh pridevkov dali boju proti raku neprecenljiv prispevek, saj bi mnogim bolnikom pomagali, da bi pravočasno prišli na zdravljenje.

Vzroki za nezadovoljivo stanje glede zgodnjega odkrivanja raka so seveda tudi v sami zdravstveni službi: pomanjkanje zdravnikov in drugega zdravstvenega osebja, nezadovoljiva izobrazba teh kadrov, pomanjkljiva opremljenost ordinacij, odsotnost smotrne organizacije te dejavnosti, da ne omenim še pomanjkljivosti detekcijskih metod samih po sebi, kar zahteva še mnogo raziskovalnega dela.

Za odpravo teh pomanjkljivosti je predvsem potrebno veliko sredstev, veliko več kot jih zdravstveni službi odmerjajo dogovorjeni prispevki.

Vsak rakav bolnik naj bi bil čimprej deležen najboljšega možnega ugotavljanja in zdravljenja, ker gre pri tem vedno za življenje. Današnja medicina ima v tem pogledu velike možnosti, zahteva pa visoko specializirane in izkušene strokovnjake, pa tudi zelo drago opremo in draga zdravila. Vse to narekuje koncentracijo teh zmogljivosti v visoko specializiranih centrih, katerih obstoj je osnovni predpogoj, da se akcije za zgodnejše odkrivanje raka ne bodo izjalovile. S tem je utemeljeno, da smo si v naši strategiji boja proti raku v SR Sloveniji postavili kot prvo nalogo rešitev skrajno nezadovoljivih

prostorskih razmer in nezadovoljive materialne opremljenosti — zlasti Onkološkega inštituta v Ljubljani.

Pri tem moramo upoštevati še zlasti njegovo vlogo kot jedra klinične onkološke službe v okviru Kliničnega centra, kot baze za onkološko izobraževanje zdravstvenih kadrov raznih profilov in baze znanstvenih raziskovanj na področju raka in kot organizacije združenega dela, ki ji je prvenstvena skrb uspešen boj proti raku v naši republici! Pomen Onkološkega inštituta je naša javnost — žal bolj kot pa odgovorni družbeni organi — očitno pravilno dojela. Odtod tudi njena stalna materialna in moralna pomoč vsem našim prizadevanjem za rešitev inštitutovih težavnih razmer, da bi lahko ustrezneje razvijal svojo dejavnost.

Tako je tudi našemu Društvu SR Slovenije za boj proti raku, že od njegove ustanovitve v letu 1971, ena glavnih skrbi: pomagati inštitutu do takega stanja, da bo mogel zadovoljivo opravljati svoje poslanstvo in naloge, ki jih potrebuje terjajo.

Zelo malo smo pri nas naredili tudi za ustrežnejšo rehabilitacijo rakavih bolnikov — fizično, psihično in socialno. Mnogi bolniki, ki so bili sicer uspešno zdravljeni, so potem oslabiljeni ali delno prizadeti prepuščeni sami sebi. V nemajhni meri gre pri tem tudi za vprašanje odnosa človeške okolice do takega bolnika — odnosa svojcev, delovnih kolektivov in drugih; namesto, da bi mu vsestransko pomagali, da bi se vključil v normalno življenje in delo, ga neredko osamijo s slabo prikritim ožigosanjem na smrt obsojenega. Še celo hudo pa je mnogim bolnikom, ki so zaradi hujše invalidnosti ali napredovane bolezni navezani na tujo pomoč in stalno medicinsko nego. Potrebna nega takih bolnikov na domu povečini ni zagotovljena, družini so v breme, domovi za onemogle jih neradi sprejemajo, bolnišnice jih odklanjajo. S to stisko se srečujemo vsak dan in tu smo spet pri začetku. Ali ne daje prav ta bedni konec življenja mnogih rakavih bolnikov vtis grozljivosti bolezni, ki vzbujajo v ljudeh upravičen strah pred njo? Zato nimajo prizadevanja za zboljšanje teh razmer nič manjše teže kot prizadevanja za zgodnejše odkrivanje raka: tudi vsa ta prizadevanja pomenijo boj proti raku!

Ne moremo biti brezbržni do tega, kako neozdravljivi bolniki živijo s svojim rakom in kako za njim umirajo.

Na koncu naj le še omenim, da sta važni področji dejavnosti boja proti raku tudi nenehno izobraževanje zdravstvenih kadrov in pa raziskovanje na vseh področjih, ki smo jih omenili. Le od slednjega lahko pričakujemo novih, učinkovitejših orožij za boj proti tej bolezni in zmago nad njo.

Iz teh, bežno nakazanih vidikov boja proti raku in našega programa, se nam kaže tudi vloga našega Društva za boj proti raku, ki je prostovoljno združenje laikov in strokovnjakov, ki želijo pomagati zdravstveni službi pri zatiranju te bolezni. Akcija Društva se začne tam, kjer se konča njena zmogljivost in pristojnost onkološke zdravstvene službe same, da bi mogla uveljavljati potrebne ukrepe ter tedaj, ko po uradni poti zbrana sredstva ne zadoščajo več za kritje potreb posameznih področij dejavnosti v boju proti raku. Društvo naj bi bilo posrednik med onkološko zdravstveno službo in javnostjo ter zadevnimi družbenimi dejavniki, posredovalo naj bi jim strokovno načrtovane programe posa-

meznih dejavnosti v boju proti raku in potrebe za njihovo izvajanje ter jih hkrati mobiliziralo k sodelovanju in pomoči. Zato naj bi ta Teden veljal tudi kot spodbuda občanom in delovnim organizacijam tako za včlanjenje v Društvo SR Slovenije za boj proti raku, kot tudi za pomoč pri njegovem delu, saj se bo s tem njihovo hotenje — sodelovati in pomagati pri premagovanju raka — lahko najbolj učinkovito uveljavilo.

Prof. dr. Božena Ravnihar, direktor, Onkološki inštitut, 60105 Ljubljana, p.p. 17

GRADIVO DBPR 3/76-1

TOVARNA COLOR IN NJEN RAZVOJ

Nekega spomladanskega dne, ko se vsa narava prebujala iz zimskega spanja, sva se z očetom peljala proti Sori. Šla sva po prve mavrahe. Ko sva se peljala skozi Presko, zapazim na desni strani ceste ogromne stroje. Bili so buldožerji, ki so neusmiljeno rili po prebujajoči se zemlji. Na novo posejani krompir se mi je smilil. Pa sem vprašal očeta: "Ali se jim ne smili na novo posejani krompir? Ali ne delajo škode?" „Veš, škoda je le navidezna. Na tej zemlji bi res zraslo za nekaj tisočakov krompirja, toda, ko bo tu stala tovarna, bo ista površina zemlje dajala barv za več milijonov."

Ko sem šel kasneje mimo gradbišča, sem videl, kako so postavljali velike železne stebre, na katere so postavljali ogrodje za streho. V grobem so se že kazali odenki bodočih zgradb. Nato mi je oče pripovedoval še o drugih podrobnostih. Čim več mi je pripovedoval, bolj sem se čudil. Povedal mi je, da so novi obrat začeli graditi, ker je bil stari premajhen za toliko delavcev. Pogoji za delo so bili zelo slabi. Delavci so bili v stalni življenjski nevarnosti. Sedaj, ko bo dograjena nova tovarna, tega ne bo več. Te in še druge misli so mi rojile po glavi, ko je najin avto drvel proti Sori. Gobe so naju razočarale.

Nekaj let kasneje, bilo je jeseni, sem se od doma odpravil v trgovino. Zaslišal sem pisk lokomotive in se zazrl preko Sore v smeri železniške proge. Tam za progo sem s presenečenjem opazil kopico velikih zgradb. Topoli, ki rastejo za Soro vse leto, zastirajo pogled v tej smeri, ko pa mrzel jesenski veter odpiha listje topolom, lahko skozi vso zimo opazujemo tudi desni breg reke Sore.

Velike lepe stavbe, ki sem jih zagledal, so me presenetile, in spomnil sem se na pogovor z očetom pred nekaj leti. Na največji zgradbi pa se je bleščal v soncu napis COLOR. Sedaj vem, kaj so pomenili tisti železni stebri, ki sem jih pred tolikimi leti prvič zagledal. Vem zakaj so ogromni buldožerji neusmiljeno orali zemljo. Šele zdaj sem razumel očetove besede, ki jih je davno, davno izrekel. Ponosno sem gledal ogromne stavbe.

GVIDO PEVEC, 6.a
OŠ F. Bukovec, Preska

V PRVIH DNEH SVOBODE

. . . v krvavih bojih naše NOV smo si pridobili svobodo, da sedaj naša mladina uživa v miru, da ji ni treba tako trpeti, kot nam.

Razleže se glasno ploskanje množice, ki se ob tem do dna segajočem govoru spomni na junaške dni naše revolucije.

Mladi navdušeno ploskamo in smo hvaležni staršem za svobodo, ki so nam jo priborili. „Hvala vam zanjo, dragi starši!“ A zakaj nas drugič, v drugih okoliščinah omalovažujete: „Kaj boš ti, ki ne veš, kako smo se borili za svobodo?!”

Svoboda je za nas mlade, ki nismo nikdar živeli ob zatiranju tujih osvajalcev, neznano število življenj. Svoboda je čas, katerega vrednosti si ne moremo predstavljati. Svoboda je nezanimiva vsakdanjost, ob kateri pozablamo, da so drugje narodi, ki svobode še dolgo ne bodo uživali. Kaj se pravi uživati svobodo? To ve samo tisti, ki je zatiran od peščice z orožjem oboroženih ljudi, ki imajo pred seboj le kup papirja, ki ga mi zemljani imenujemo „denar“, to ve samo tisti, ki je vklenjen v verige in sanja o gozdovih in čistem, o osamljenih kotičkih narave.

Svobodo zna vrednotiti samo tisti, ki je pripomogel k njenemu obstoju in ki je mnogo noči presanjal o njej. Mladi pa jo uživamo ob svoji vsakdanjosti, polni želja po znanju, razvedrilu in tihih trenutkih užitka, v vsakdanjosti, ki nam daje občutek varnosti, v vsakdanjosti, ki jo bomo z vsemi silami varovali, v vsakdanjosti, ki jo imenujemo SVOBODA . . .

MARJETA ŠTAJER, 8.a
OŠ F. Bukovec, Preska

ŠPORTNA REKREACIJA V KOLEKTIVU — DA ALI NE ?

Za nami so II. Zimske Igre POLIKEM-a, ki so bile v organizaciji Donita v Kranjski gori. Tekmovanje je uspelo, to je bila enoglasna ocena vseh sodelujočih in razšli smo se z željo, da bi v prihodnjem letu zajeli še širši krog delavcev iz posameznih delovnih organizacij Polikema. Razšli smo se, ostal pa je neprijeten spomin na dni pred tekmovanjem, ko smo bili priče burnih debat o smotnosti in koristnosti športnega udejstvovanja delavcev, priče nasprotovanjem in nerazumevanju.

Resnici na ljubo je treba priznati, da so bile igre ob za nas neprimernem terminu — na delovno soboto, prav tako pa je treba priznati, da je škoda, ki nastane ob vnaprej predvideni odsotnosti petnajstih ali dvajsetih ljudi z dela, neprimerno manjša od tiste, ki je daljnoročna posledica nerazumevanja in nezainteresiranosti kolektiva in posameznika za športno rekreacijo. Bolniški izostanki, ki povzročajo prav gotovo veliko škodo, so med aktivnimi športniki v našem kolektivu skorajda neznanka, prav tako tudi izostanki zaradi poškodb pri delu. Zdrav človek, ki mu športna aktivnost daje potrebno gibalno izurjenost in utrjenost, je veliko manj podvržen boleznim in poškodbam in omogočanje take aktivnosti je naložba, ki se bogato obrestuje v vsakem kolektivu. Zategadelj je toliko bolj nerazumljivo stališče nekaterih tovarišev, ki so poskušali onemogočiti napore posameznih sekcij našega športnega

društva za razširitev števila aktivnega članstva. Tak primer so bile težave okrog organizacije smučarskega tečaja za začetnike na Voglu ter težave okrog sodelovanja posameznikov na Zimskih igrah Polikema.

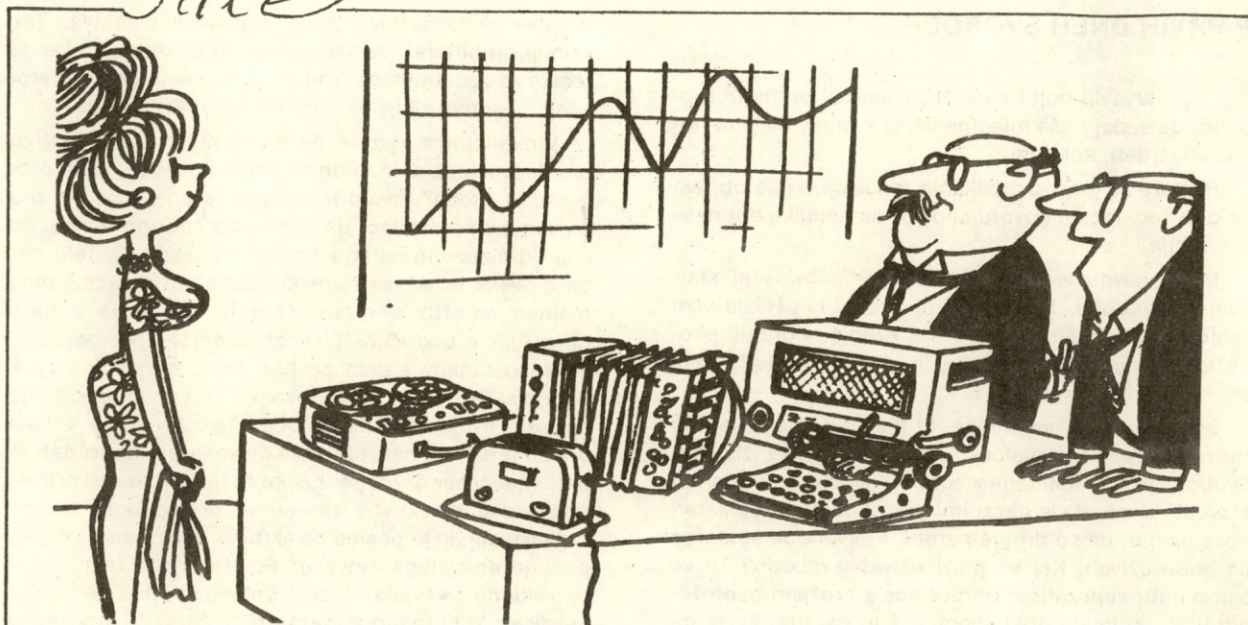
V resnici ima ugovor, da "to pomeni toliko in toliko ur odsotnosti z dela in da so s tem povezani veliki problemi in škoda", svojo težo, toda le do takrat, ko mu zoperstavimo dejstvo, da je skrb za športno rekreacijo ena od osnovnih nalog v kompleksu skrbi za delovnega človeka in da se nam kratkotrajna in razmeroma majhna naložba v razvoj športne rekreacije bogato obrestuje v bodočnosti skozi zmanjševanje bolezenskih izostankov z dela pa tudi skozi boljši pristop k delu, saj je znano, da zadovoljen človek mnogo bolje opravlja svoje delovne naloge. Že zdavnaj je v naši družbi preživelo načelo, da je človeku potrebno dati le delo in ničesar drugega. Lahko bi našli precej primerov visoke kolektivne zavesti in pripadnosti delovni organizaciji, ki je posledica skrbi za vsestransko dobro počutje delovnega človeka. Eden glavnih faktorjev v tem sklopu dejavnosti je prav gotovo športna rekreacija delavcev, ki bi jo morali razširiti na čimvečji krog in za katero sredstva ne bi smela biti vprašljiva. Preprost izračun pokaže, da so stroški sodelovanja dvajsetčlanske ekipe na nekem tekmovanju, tudi če je na delovno soboto, neprimerno manjši od stroškov ene slavnostne seje DS, ki je prav tako običajno na delovni dan ali pa je v enem od naših letovišč, da številnih sestankov v delovnem času, ki večinoma ne dajo nobenega pozitivnega rezultata, niti ne omenjam. Če ovrednotimo vpliv sedenja v zakajenem prostoru, obilnega prigrizka in pijače na eni strani in enodnevno aktivno dejavnost na svežem zraku na drugi, nam prav gotovo ni težko ugotoviti, kje je bil dinar bolj koristno naložen. To ne pomeni, da sem apriori proti raznim sestankom. Vem, da so potrebni, vendar je treba priznati, da je tudi športna aktivnost nujno potreben faktor za dobro počutje delavcev. Ne le priznati, temveč se po tem tudi ravnati. Zato je pripomba, ki jo je bilo slišati pred odhodom ekipe na II. Zimske igre Polikema: "Ali boste sedaj samo še smučali, ali tudi kaj delali?!" milo rečeno neumestna, če že ni popolnoma deplasirana.

Lahko rečem, da prav zaradi takega "razumevanja" ne le smučanja, pač pa tudi drugih športnih panog, delo v okviru športnega društva stagnira. Vse delo leži na ramenih posameznikov, ki se morajo spopadati ne le z organizacijskimi težavami, pač pa tudi s podtikanji, da zaradi angažiranosti na športno-rekreativnem področju ne opravljajo svojega dela kot bi morali. V mnogih kolektivih z nad 500 zaposlenimi so zato že spoznali nujnost profesionalnega delavca za področje športne rekreacije. Z namestitvijo referentov za rekreacijo so se izognili številni ekipi organizatorjev po posameznih panogah, ki so bili nujno potrebni za realizacijo kakršnega koli tekmovanja. S tem se je dosegla tudi neposrednejša povezava z občinskimi in mestnimi forumi, kar omogoča tudi daljnoročnejše načrtovanje aktivnosti in planiranje porabe sredstev za športno rekreacijo.

Imamo torej športno društvo, imamo tudi nekaj sredstev, kot kaže nam rahlo primanjkuje le razumevanja. Vseh stvari ni priporočljivo gledati le skozi dinar, dostikrat je podoba skrivenčena in ne kaže resničnega stanja. Včasih pa od pretiranega napenjanja zabolijo tudi glava.

Vanja Matijevec

Sale



Preden vas zaposlimo kot strojepisko — samo majčken preizkus znanja. Bi nam povedali, katera izmed teh naprav je pisalni stroj?

COLORJEVE INFORMACIJE, POSEBNA IZDAJA (48), leto 5, marec 1976. Izdaja jih organizacija združenega dela Color, Medvode, vsak mesec v nakladi 700 izvodov. Glasilo ureja uredniški odbor: dipl. arh. Janina Ferjančič, Alojz Izlakar, Anica Rozman, ing. Rihard Pevec in Franci Rozman, glavni in odgovorni urednik. Fotografije: Franci Rozman. Oprema: Pavle Učakar. Tisk: Partizanska knjiga, Ljubljana.

VELESLALOM POLIKEM

V soboto, 21. februarja 1976 so bile v Kranjski gori II. zimske športne igre združenega podjetja POLIKEM v veleslalomu. Igre je pripravila organizacija združenega dela Donit Medvode, tehnično izvedbo pa TVD Partizan Medvode in TRIM servis iz Ljubljane. Sodelovalo je 161 tekmovalcev in tekmovalk iz devetih organizacij združenega dela, med drugim tudi naša maloštevilna ekipa. Tekmovalci so bili razvrščeni v starostne razrede, isto pa smo pogrešali pri ženskah.

Uvrstitve naših tekmovalcev in tekmovalk:

Ženske: 9. Rezka Tome
15. Ida Juvan
19. Jelka Rozman
21. Majda Pivec
26. Mimi Jamnik
36. Anica Petaci

DISCIPLINSKA

Direktor zaloti med delovnim časom parček pri "tistem delu". Takoj jih prijavi odboru za medsebojna razmerja in predlaga, naj mladi parček najstrožje kaznujejo.

Po temeljiti obravnavi pride predsednik OMR k direktorju in mu pove, da so mladima odpustili vse zaradi olajševalnih okoliščin in sicer:

- bila sta edina, ki sta se imela v podjetju še rada,
- bila sta edina, ki sta med delovnim časom sploh kaj delala in ne nazadnje
- sta bila edina, ki sta se med delom tudi potila.

Moški C: (35 — 45 let)

- 8. Jože Gostič
- 9. Radi Cvajnar
- 22. Jože Mežnarič

Moški B: (25 — 35 let)

- 8. Jože Hočevar
 - 10. Vanja Matijevc
 - 15. Dane Založnik
 - 20. Julij Nardoni
 - 27. Lojze Izlakar
 - 40. Dane Bitenc
- Tone Senčar in Peter Trpin — diskvalificirana

Ekipne uvrstitve:

Ženska prva ekipa 5. mesto, druga ekipa 8. mesto;

Moški C — 5. mesto

Moški B — prva ekipa 3. mesto, druga ekipa 9. mesto.



Rezka Tome . . .

Anica Petaci . . .





Majda Pivec . . .

Dane Bitenc . . .





Jože Hočevar . . .

Julij Nardoni . . .





Alojz Izlakar . . .

Vanja Matijevac . . .

